

hed, der havde fulgt i den store Seers Fodspor og udlagt hans dunkelt dybe Billedsprog for det lyttende Folk.

Ogsaa Pastor Mommers Eksistens var Befolkningen undertiden nær ved at skrive i Glemmebogen. Paa en Maade var man jo nok stolt af ham, og ved højtidelige Lejligheder holdt man af at vise ham frem for de Tilrejsende og hylde ham som den sidste, endnu levende Patriark fra den folkelige Guldalders Dage. Men ellers var det den almindelige Mening, at han var bleven altfor gammel. Man kunde ogsaa høre Folk sige, at han jo dog heller aldrig havde hørt til de store Profeter, og det betragtedes næsten som en Opofrelse, naar man en Gang imellem gik i Kirke for at høre hans Præken, hvori der aldrig forekom mindste Hentydning hverken til Bibelkritiken eller andre af de store Spørgsmaal, der nu satte Sindene i Bevægelse. Saaledes var det ogsaa kun af Medlidenhed med den gamle Mand, at man vedblev at holde Liv i hans Hjærtensbarn, den folkelige Friskole, skønt de Fleste forlængst var bleven enige om, at det varigste Udbytte, man havde haft af denne bekostelige Anstalt og dens Bestyrer, knyttede sig til nogle delikate Smørboller, som Friskolelærer Po-